

Nagy Feró: „Nagyon féltem a lányaimat!”

2011 október 12. Flag

Szöveg méret

90
Mentés

- 0

Értékelés kiválasztása Még nincs értékelve

Mérték

Névjegy - Nagy Feró
• 1946-ban született Letenyén.
• Üzemmérnöki diplomája van.
• Feleségével 28 éve házasok, két fiút neveltek föl.
• Els? házasságából van egy lánya.

• A Beatrice zenekar frontembere.
• Szerepelt több színházi produkcióban (Pl.: Szörényi–Bródy: István, a király).
• 2010-t?l az X-Faktor zs?ritagja.

Az egykori lázadó rockerr?l nemrég jött a hír: el tudná képzelni, hogy újra apa legyen. És l?n! Az X-Faktor mentora egyszerre nem is egy, de három kislányt kapott. De vajon tanulhatnak t?le?

Sz?kös az id?nk, a lányokat alig lehetett néhány órára kikérni a házból, ahol felkészítik ?ket a m?sorra. Ha egyszer a sztárcsináló gépezet elkap valakit! Fotózás közben beszélgetünk. A jöv? csillagai már omló frizurával egyensúlyoznak gigantikus t?sarkúikon, Feró arcát most kezdi „meszelni” a sminkes.

– Mindjárt elt?nik az a szép piros színed…
– Majd belökök egy felest, és rögtön visszajön.

– Rossz példát mutatsz?
– Isten ments, már a csúnya szavakról is leszoktam. Beláttam, hogy az X-Faktort gyerekek is nézhetik.

– Sokat változtál. Én mindig egy szál farmerben meg babos kend?ben láttalak, most meg ezek a trendi cuccok rajtad. Legközelebb már divatos szemüveged is lesz?
– Azt azért nem hagyom! De rájöttem, hogy haladni kell a korral, mert különben leírják az embert. Amikor Náray Tamás divattervez? el?ször adott rám lila inget, rosszul lettem. Aztán visszanéztem a tévéfelvételt, és láttam, hogy egész jól mutatok benne. A pepita tornacip?t a hozzávaló övvel már én vettem magamnak. A csajoknak tetszik.

– Elégedett vagy velük?
– Még ismerkedünk, de amúgy szuperek. Félelmetes, mennyire tehetséges a mez?ny az idén. A válogatás végén hat fiatal jelentkez?b?l kellett kiválasztanom ?ket, és mondhatom, megizzadtam. De biztos vagyok a döntésemben. ?k a legjobbak.

– Mit tudsz adni nekik? Az unokáid lehetnének!
– Ugyan, szerintem egyid?sek vagyunk. Én ma is ugyanaz a hebrencs vagyok, aki húszévesen voltam, csak ez az átkozott porhüvely mást mutat. Néha magam is meglep?döm, ha a tükörbe nézek. De egy másodperc elég, hogy beleéljem magam ezeknek a gyerekeknek a helyzetébe. ?k se mások, mint mi voltunk. Ugyanazokkal a problémákkal küszködnek. Keresik magukat, id?nként szerelmesek lesznek, miközben azt hiszik, megválthatják a világot… Csak amíg mi Trabanttal jártunk, ?k Mercivel fognak. Na és? A kocsi az kocsi.

– Szívesen cserélnél velük?
– Nem. Hál’ istennek, jól érzem magam a b?römben. De volt id?, amikor cseréltem volna. A nyolcvanas évek elején például nyomorultul éreztem magam. Egzisztenciám nem volt, a rend?rök hol bevittek, hol nem, a szerelmem elhagyott. Aztán valahogy mégis felálltam. Leporoltam a gatyámat, és továbbmentem. Emlékszem, egy ideig abból éltem, hogy varrtam. Vettem egy ócska NDK-s Neumann varrógépet, és nadrágokat meg dzsekiket állítottam össze vitorlavászonból. Volt homokszín? is, olyat akkor nálunk még nem lehetett kapni. Egyszer felvettem, máris elkapkodták. De olyan is volt, hogy rádióztam. Öt évig mindennap hajnalban keltem, és összevissza beszéltem ?rült álmosan. De közben egy percre sem tévesztettem szem el?l a célt. Zenélni akartam. Na, ezt például megtanulhatják t?lem a lányok. Hogyan kell túlélni.

– Enik?, te tavaly, az él? show-k el?tt egy fordulóval kiestél, de most megint itt vagy az X-Faktorban. Hogy sikerült felállnod?
– Jót tett nekem a kudarc. Rájöttem, hogy nem voltam elég eltökélt a sikerhez. Ez alatt az egy év alatt azonban meger?södött bennem a hit, hogy énekesn? szeretnék lenni. Sokat készültem, folyton ez járt a fejemben, és a rajongók is sokat segítettek. Mire tavaly kiestem, már tizenötezren biztattak a Facebookon. Nem tudom, mit bírtak bennem, talán az ?szinteséget. Egyébként a Gór-Nagy Mária Színitanodába járok, de akkor vagyok igazán önmagam, ha énekelhetek.

– Kit féltesz legjobban a lányok közül, Feró?
– Alexát. Két kisgyereke van, ? már sebezhet?. Ráadásul a kicsik nincsenek a közelében, az apjukra bízta ?ket.

Legszívesebben elhozatnám az egész családot Debrecenb?l, hogy támogassák Alexát, amíg a m?sor tart. Így én tartom majd benne a lelket.

– Alexa, hány évesen szültél?
– Tizenhét voltam, amikor világra jött az els? babám, és tizennyolc, amikor a második. Tudom, hogy korainak t?nik, de én cseppet sem bánom, hogy így történt. ?k adtak tartást nekem. El?tte olyan elveszett voltam! Jókor jött az a szerelem, kár, hogy id?közben megváltozott a kapcsolatunk. De a gyerekek jó kezekben vannak az apukájuknál, nyugodt szívvel jöttem el t?lük.

– Örültök, hogy Feró lett a mentorotok?
– Nagy meglepetés volt, rá számítottunk legkevésbé. De nagyon szeretjük! Egy igazi energiabomba. Hihetetlenül tud minket lelkesíteni. Néhány mondattal eléri, hogy két méterrel a föld fölé emelkedjünk. És ez nagyon fontos a nehéz pillanatokban.

– Egyáltalán nem a nagyapánkat látjuk benne – csatlakozik a társalgáshoz a 16 éves, nyurga Vera. – Inkább munkatársat, egy nagyon jó embert. Olyan meleg a tekintete. És humoros is. Vidám vele a felkészülés. De azt is érzem, hogy a teljesítményt elvárja. Én Dunakeszir?l jöttem, és tavasszal elnyertem a térségi tehetségkutató versenyen a Dunakanyar Hangja címet. Ez önbizalmat ad, de azért még nagyon sokat kell fejl?dnöm.

– Fejl?dnek a lányok?
– Mintha húznák ?ket. Ez a titok. Hogy fellépésr?l fellépésre jobbak legyenek. Az fogja eldönteni, ki a jobb, hogy kiben van több tartalék. Sokan kérdezik, hogy az új Wolf Katit keressük-e. Hát nem! Wolf Katit már nem keressük, ? már van, szerencsére. Valaki mást, újat szeretnénk felfedezni. Énekest a mai technika mellett már szinte mindenkib?l lehet csinálni, bár az én lányaimnak erre nincs szükségük, mert csodásan énekelnek. De egyéniséget, akibe beleszeret a közönség, azt nehéz találni! Pedig ez a dönt?. Nekem sikerült; hármat is! Én csak lelki mankót nyújthatok nekik.

– Most legalább pótolod, amit a lányod kamaszkorában kihagytál…
– Nem hagytam ki semmit. Minden hétvégén nálunk volt, ha az édesanyjával külön is éltünk. Szerintem jót tett neki, hogy kétféle családmodellt látott. A mienk egy zártabb, patriarchálisabb. Néha szétcsapok a gyerekeim között, ez jelenti nálunk a demokráciát... De finoman csinálom, és mindig jelzem, hogy ha úgy döntenek, hogy elegük van, és elmennek, ez az a tet?, ami alá mindig visszatérhetnek. A lányomnak sem engedtem meg többet, mint a fiaimnak, bármennyire szerettem. Neki is alkalmazkodnia kellett a szabályainkhoz. De soha nem telepedtem rá, hagytam, hogy élje az életét. Tudtam, hogy el?bb utóbb úgyis jön egy punk, aki beráncigálja egy bokorba. De hát err?l szól az élet!

– Feln?ttek a fiaid is. Nem hiányoznak a gyerek?
– Jaj, dehogynem! Én legszívesebben még mindig zabálgatnám a gyerekeimet, a pocakjukat meg azt a nagy sz?rös lábukat. De hát már nem lehet. Múltkor is… bújnék egy kicsit a fiamhoz, erre felháborodottan eltol magától: „Apa, mit csinálsz?” Abba is bele kell nyugodni, hogy többé nem velünk osztják meg a titkaikat. Néha próbálom a barátaikat kifaggatni, így jutok friss hírekhez. De hát ez már nem ugyanaz!

– Ne panaszkodj, a kisebbik fiad mögötted dobol a Beatricében!
– Nem is mindig látja bennem a Nagy Ferót! Ott is én mondom meg, mi legyen, így aztán szegény nem tud megszabadulni az apjától. De nem kell azért nagyon sajnálni, ebb?l a kett?b?l szépen kikeveri magának azt, ami neki a legjobb. Ez a dolguk a fiataloknak. Bújjanak ki a hátunk mögül, ha tudnak! A legtökösebbeknek sikerülni fog.

noklapja.hu - Koronczay Lilla

Ajánló